TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2005. gada 15. septembrī *

Lieta C-464/02

par prasību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi atbilstoši EKL 226. pantam, ko 2002. gada 23. decembrī cēla

Eiropas Kopienu Komisija, ko pārstāv N. B. Rasmusens [*N. B. Rasmussen*] un D. Martins [*D. Martin*], pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

prasītāja,

pret

Dānijas Karalisti, ko pārstāv J. Molde [*J. Molde*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja,

* Tiesvedības valoda — dāņu.

ko atbalsta

Somijas Republika, ko pārstāv T. Pinne [*T. Pynnä*], pārstāve, kas norādīja adresi Luksemburgā,

persona, kas iestājusies lietā.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs P. Janns [*P. Jann*], tiesneši N. Kolnerika [*N. Colneric*] (referente), K. Šīmans [*K. Schiemann*], E. Juhāss [*E. Juhász*] un E. Levits,

ģenerāladvokāts F. Dž. Džeikobss [*F. G. Jacobs*],
sekretārs H. fon Holšteins [*H. von Holstein*], sekretāra palīgs,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2004. gada 24. novembrī,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus tiesas sēdē 2005. gada 20. janvārī,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Savā prasības pieteikumā Eiropas Kopienu Komisija lūdz Tiesu atzīt, ka Dānijas Karaliste:

— tiktāl, ciktāl tās tiesību akti un administratīvā prakse neļauj darba ņēmējiem, kas ir nodarbināti blakus esošajā dalībvalstī un dzīvo Dānijā, profesionāliem un privātiem mērķiem izmantot uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, kas reģistrēts šajā blakus esošajā dalībvalstī, kurā reģistrēts to darba devēja uzņēmums,

— tiktāl, ciktāl tās tiesību akti un administratīvā prakse ļauj darba ņēmējiem, kas ir nodarbināti citā Eiropas Savienības dalībvalstī un dzīvo Dānijā, profesionāliem un/vai privātiem mērķiem izmantot transportlīdzekli, tostarp uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, kas reģistrēts kādā citā dalībvalstī, kurā ir to darba devēja juridiskā adrese vai galvenā atrašanās vieta, tikai tad, ja darbs, ko tie veic ārvalstīs reģistrētajā uzņēmumā, ir to pamatnodarbošanās un attiecīgi tiek nomaksāts nodoklis,

nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 39. un 10. pants, un piespriest tai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā tiesvedībā.

2 Dānijas Karaliste lūdz Tiesu noraidīt prasību un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Atbilstošās tiesību normas

Kopienu tiesiskais regulējums

3 EKL 10. panta redakcija ir šāda:

"Dalībvalstis veic gan vispārējus, gan īpašus attiecīgus pasākumus, lai nodrošinātu to pienākumu izpildi, kas izriet no šā Līguma vai ko rada Kopienas iestāžu darbība. Tās atvieglina Kopienas uzdevumu veikšanu.

Tās atturas no visiem pasākumiem, kas varētu traucēt šā Līguma mērķu sasniegšanu."

4 EKL 39. pants nosaka:

"1. Kopienā nodrošina darba ņēmēju pārvietošanās brīvību.

2. Pārvietošanās brīvība nozīmē to, ka likvidē jebkādu dalībvalstu darba ņēmēju diskrimināciju pilsonības dēļ attiecībā uz nodarbinātību, darba samaksu un citiem darba un nodarbinātības nosacījumiem.

3. Tā nozīmē turpmāk norādītās tiesības, ko var ierobežot, vienīgi pamatojoties uz sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai veselības aizsardzības apsvērumiem:

a) tiesības pieņemt faktiskos darba piedāvājumus;

b) tiesības šajā nolūkā brīvi pārvietoties dalībvalstu teritorijā;

c) tiesības darba nolūkos uzturēties kādā dalībvalstī saskaņā ar normatīviem un administratīviem aktiem, kas reglamentē šīs valsts pilsoņu nodarbinātību;

d) tiesības palikt kādā dalībvalstī pēc tam, kad darba attiecības šajā valstī beigušās, atbilstīgi nosacījumiem, kas ietverti īstenošanas regulās, kuras izstrādās Komisija.

4. Šis pants neattiecas uz nodarbinātību civildienestā."

5 3. un 4. pants Padomes 1983. gada 28. marta direktīvā 83/182/EEK par nodokļu atbrīvojumiem, ko Kopienā piemēro dažu transportlīdzekļu pagaidu ievešanai no vienas dalībvalsts citā (OV L 105, 59. lpp.), attiecas uz dažu transportlīdzekļu pagaidu ievešanu, lai tos izmantotu privātām vajadzībām, kā arī uz tādu transportlīdzekļu pagaidu ievešanu, ko paredzēts izmantot profesionālām vajadzībām. Šie noteikumi attiecas uz privātpersonām, kuru pastāvīgā dzīvesvieta ir dalībvalstī, kas nav pagaidu ieveduma dalībvalsts.

Valsts tiesiskais regulējums

Līdz 1997. gada 8. aprīlim pastāvošais valsts tiesiskais regulējums un ar to saistītā administratīvā prakse

6 Tiesiskais regulējums, kas bija spēkā laikā, kad Komisija 1997. gada 8. aprīlī nosūtīja pirmo brīdinājuma vēstuli un 1998. gada 18. maijā — argumentēto atzinumu (turpmāk tekstā — "sākotnējais režīms"), izrietēja no Satiksmes ministrijas 1996. gada 24. jūnija lēmuma Nr. 592 par mehānisko transportlīdzekļu reģistrāciju (turpmāk tekstā — "Lēmums Nr. 592"). Šis tiesiskais regulējums pirmstiesas procedūras laikā tika grozīts. Tas turpināja būt piemērojams arī pēc 1999. gada 1. jūlija — grozījumu spēkā stāšanās datuma — tiktāl, ciktāl šie grozījumi nav piemērojami.

7 Saskaņā ar Lēmumu Nr. 592 Dānijas rezidents principā ir tiesīgs Dānijā lietot tikai šajā dalībvalstī reģistrētu transportlīdzekli, kuram pirms tā izmantošanas ir piešķirta reģistrācijas numura zīme, jo šī lēmuma 1. pantā ir noteikts — "visi sauszemes mehāniskie transportlīdzekļi un traktori, izņemot Ceļu satiksmes kodeksa (*faerdselslov*) 74. un 75. pantā minētos, ir jāreģistrē, un pirms to izmantošanas tiem ir jāsaņem reģistrācijas numura zīme (zīmes)".

8 Par transportlīdzekļa reģistrāciju Dānijā ir jāmaksā reģistrācijas nodoklis.

9 Citā dalībvalstī reģistrēta transportlīdzekļa izmantošana Dānijā bez tā reģistrācijas šajā valstī var tikt atļauta tikai izņēmuma gadījumā. Saskaņā ar Lēmuma Nr. 592 106. pantu centralizētais reģistrs šādu atļauju izsniedz tikai tad, ja transportlīdzekli izmanto galvenokārt ārpus Dānijas un pastāv īpaši iemesli, lai neprasītu reģistrāciju Dānijā.

10 Saskaņā ar Lēmuma Nr. 592 106. panta 2. punktu šo atļauju principā piešķir tikai attiecībā uz transportlīdzekļa izmantošanu privātām vajadzībām. Saskaņā ar šī paša 106. panta izņēmuma noteikumiem atsevišķos gadījumos tomēr tiek piešķirta atļauja izmantot citā dalībvalstī reģistrētu transportlīdzekli arī profesionāliem mērķiem.

11 Šī tiesiskā regulējuma ietvaros Dānijas administratīvajā praksē bija pieņemts atteikt tādu atļauju izsniegšanu, kas pieprasītas komerciālas pārvietošanās nolūkos Dānijā, tostarp saistībā ar vizītēm pie klientiem. Nekādā gadījumā nebija atļauts izmantot uzņēmumam piederošus transportlīdzekļus privātiem mērķiem, piemēram, ārpus darba laika. Tomēr atļauja principā tika izsniegta, lai automašīnas vadītājs nedēļas nogalēs, brīvdienās un svētku dienās Dānijā varētu pārvietoties turp un atpakaļ no robežas līdz (galvenajai) dzīvesvietai Dānijai.

12 Personām, kas uzņēmumam piederošā transportlīdzekļa lietošanas laikā neievēro šos ierobežojumus, var piemērot naudas sodu.

Valsts tiesiskais regulējums, kas bija spēkā, sākot no 1999. gada 1. jūlija, un ar to saistītā administratīvā prakse

13 Sākot no 1999. gada 1. jūlija, Likums Nr. 385 par mehānisko sauszemes transportlīdzekļu reģistrācijas nodokli (*lov am registreringsafgift af motorkøretøjer*; turpmāk tekstā — "Likums par reģistrācijas nodokli"), kā arī 1997. gada 8. decembra lēmums Nr. 916 par mehānisko transportlīdzekļu reģistrāciju un tehnisko kontroli, kas bija aizstājis Lēmumu Nr. 592, tika grozīts, un 1999. gada 21. jūnijā tika pieņemts Lēmums Nr. 502 par mehānisko sauszemes transportlīdzekļu reģistrācijas nodokli (turpmāk tekstā viss šeit minētais tiesiskais regulējums kopā — "grozītais režīms").

14 Saskaņā ar Dānijas valdības tiesas sēdes laikā sniegtajiem paskaidrojumiem starp sākotnējo režīmu un grozīto režīmu pastāv divas būtiskas atšķirības. Pirmkārt, saskaņā ar grozīto režīmu citā dalībvalstī reģistrētam transportlīdzeklim vairs nav jāsaņem Dānijas reģistrācijas numura zīme. Otrkārt, grozītais režīms paredz, ka reģistrācijas nodoklis ir maksājams nevis pēc pilnas likmes, bet atbilstoši transportlīdzekļa izmantošanas ilgumam Dānijas teritorijā.

15 Likuma par reģistrācijas nodokli 1. panta 1. un 2. punktā ir noteikts:

"1. Valsts iekasē nodokli par tiem mehāniskajiem sauszemes transportlīdzekļiem, kas saskaņā ar Ceļu satiksmes kodeksu (*faerdselsloven*) ir jāreģistrē, kā arī par piekabēm un puspiekabēm. Ja nepastāv pretējs šī likuma noteikums, šis nodoklis ir maksājams transportlīdzekļa pirmās reģistrācijas laikā.

2. Nodoklis ir maksājams arī par 4. un 5. pantā paredzētajiem transportlīdzekļiem, kas ir reģistrēti ārvalstīs un kurus saskaņā ar 3.a panta 6. punktu izmanto Dānijas rezidents."

16 Likuma par reģistrācijas nodokli 4. un 5. pantā, kas minēti šī sprieduma iepriekšējā punktā, galvenokārt ir ietverti noteikumi reģistrācijas nodokļa apmēra aprēķināšanai, kurš ir maksājams par dažādiem transportlīdzekļu veidiem, piemēram, par jaunām automašīnām, lietotām automašīnām, kurām nodoklis tiek piemērots atkarībā no to vecuma, kā arī par saimnieciski izmantojamiem transportlīdzekļiem.

17 Minētā likuma 3.a pantā, kurā paredzēts tiesiskais regulējums attiecībā uz reģistrācijas nodokli pagaidu reģistrācijas gadījumā (turpmāk tekstā — "nodoklis par pagaidu reģistrāciju"), ir noteikts:

"1. Muitas un nodokļu iestādes pēc attiecīga lūguma var atļaut reģistrācijas nodokli par mehāniskajiem sauszemes transportlīdzekļiem, kas valstī reģistrēti uz pagaidu laiku, samaksāt saskaņā ar 2. punktu, ja:

1) transportlīdzeklis pieder ārvalstniekam un tā īpašnieks to izmanto laikā, kamēr viņš īslaicīgi uzturas valstī; vai

2) mehāniskais sauszemes transportlīdzeklis pieder uzņēmumam vai iestādei, kas atrodas ārvalstīs, un tas ir nodots Dānijā dzīvojošas personas rīcībā, lai to ārvalstīs un Dānijā izmantotu profesionālām un privātām vajadzībām, ja darbs uzņēmumā vai iestādē ir darba ņēmēja pamatnodarbošanās.

2. Nodoklis ir maksājams katru ceturksni avansā, ar likmi 3 % apmērā no pilnās par kārtējo ceturksni maksājamās nodokļa likmes. Maksājums tiek palielināts par 1,5 % par kārtējo ceturksni no summas, kas atlikusi pēc iepriekšējā maksājuma. Veicot pirmo maksājumu, ir jāsamaksā arī depozīts, kas atbilst par pirmo ceturksni maksājamajam nodoklim un nosedz iespējamos ar reģistrāciju saistītos maksājumus.

3. Maksājums saskaņā ar 1. punkta 2. apakšpunktu ir jāveic tai personai, kas nodod transportlīdzekli Dānijā dzīvojošas personas rīcībā. [..]

[..]

6. 1.–5. punkta noteikumi tāpat ir piemērojami 1. punkta 2. apakšpunktā paredzētajiem mehāniskajiem sauszemes transportlīdzekļiem, kas ir reģistrēti ar ārvalsts numura zīmēm.

7. Tādu mehānisko sauszemes transportlīdzekļu gadījumā, kas paredzēti 4. pantā un 5. panta 1. punktā un kurus Dānijas rezidents Dānijā izmanto vienīgi darba veikšanai pie darba devēja, kas minēts 1. punkta 2. apakšpunktā, muitas un nodokļu iestādes var atļaut tos izmantot Dānijā, nomaksājot dienas nodokli. Šis nodoklis ir noteikts DKK 60 apmērā dienā 4. pantā paredzētajiem transportlīdzekļiem un DKK 30 apmērā — 5. panta 1. punktā paredzētajiem transportlīdzekļiem. Mehāniskie sauszemes transportlīdzekļi, kas paredzēti 5. panta 3. punktā, 5. panta 5. punkta 2. apakšpunktā un 5. panta 10. punktā [attiecībā uz noteiktu veidu saimnieciski izmantojamiem transportlīdzekļiem ar konkrētu svaru vai tādiem, kas paredzēti kādai konkrētai izmantošanai], ir atbrīvoti no šī nodokļa maksājuma, ja Dānijas rezidents tos Dānijā izmanto tikai darba veikšanai pie darba devēja, kas minēts 1. punkta 2. apakšpunktā.

[..]

9. Finanšu ministrija ir tiesīga veikt pasākumus attiecībā uz pieteikumiem par atļauju saņemšanu un nodokļu un citu maksājumu samaksu, kas paredzēti šī panta 1.–8. punktā."

18 Tām personām, kas neatbilst Likuma par reģistrācijas nodokli 3.a panta 1. punktā paredzētajām prasībām, tostarp nosacījumam, saskaņā ar kuru attiecīgajam darbam ir jābūt tādam, kas ir darba ņēmēja pamatnodarbošanās, ir piemērojams sākotnējais režīms.

19 Lēmuma Nr. 916, kas stājās spēkā 1999. gada 1. jūlijā, jaunais 115. panta 4. punkts noteic:

"[..] Dānijā dzīvojoša persona var attiecīgajā ārvalstī un Dānijā vadīt automašīnu, kuru tās rīcībā nodevis ārvalstīs reģistrēts uzņēmums vai iestāde, lai to lietotu vai nu profesionālām vai profesionālām un privātām vajadzībām. Darbam šajā uzņēmumā vai iestādē jābūt attiecīgās personas galvenajam nodarbošanās veidam. Transportlīdzekli lieto, ja valsts muitas un nodokļu iestādes pēc attiecīga lūguma piešķir atļauju nomaksāt transportlīdzekļa reģistrācijas nodokli saskaņā ar Valsts kases pieņemtajiem noteikumiem. Pārvietošanās laikā Dānijā atļauja ir jāglabā transportlīdzeklī un pēc pieprasījuma jāuzrāda policijai."

20 Minētā lēmuma 117. panta 3. punktā ir paredzēts — "valsts muitas un finanšu iestādes pēc attiecīga lūguma var piešķirt atļauju nomaksāt nodokli par reģistrācijas pienākumam pakļautajiem transportlīdzekļiem, kas ir reģistrēti īslaicīgai lietošanai Dānijā, saskaņā ar Finanšu ministrijas pieņemtajiem noteikumiem, ja transportlīdzeklis pieder ārvalstniekam un to lieto Dānijā īslaicīgas uzturēšanās laikā".

21 Lēmuma Nr. 502 2. nodaļā, kas pieņemta saskaņā ar Likuma par reģistrācijas nodokli 3.a panta 9. punktu, ir paredzēti noteikumi attiecībā uz konkrētā proporcionālā nodokļa maksājumu.

22 Šī lēmuma 5. panta 3. un 6. punkts noteic:

"3. Ikvienam rezidentam, kura rīcībā ārvalstīs reģistrēts uzņēmums vai iestāde ir nodevusi transportlīdzekli profesionāliem un privātiem mērķiem, muitas un nodokļu iestādes pēc attiecīga lūguma var atļaut nomaksāt nodokli saskaņā ar 1. punkta noteikumiem, ja darbs, kuru tas veic minētajā uzņēmumā vai iestādē, ir viņa pamatnodarbošanās. Šādu atļauju var piešķirt tikai attiecībā uz transportlīdzekli, kas tiks izmantots gan Dānijā, gan valstī, kurā atrodas uzņēmums vai iestāde. To piešķir saskaņā ar šādiem noteikumiem:

1) transportlīdzeklis ir jāuzrāda valsts muitas un finanšu iestādēm, lai varētu aprēķināt maksājamā nodokļa apmēru;

2) lūgumam ir pievienoti pierādījumi par to, ka darbs ārvalsts uzņēmumā ir Dānijā dzīvojošās personas pamatnodarbošanās.

[..]

6. Transportlīdzekļu pārvietošanās laikā Dānijā tiem jābūt 1. un 3. punktā paredzētajām atļaujām. Turklāt muitas un nodokļu iestāžu izsniegtajai uzlīmei

jābūt novietotai uz priekšējā stikla pamanāmā veidā. Uz motocikliem uzlīme ir jānovieto tādā veidā, lai tā būtu redzama garāmgājējiem."

23 Minētā lēmuma 6. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Ikvienam rezidentam, kura rīcībā ārvalstīs reģistrēts uzņēmums vai iestāde ir nodevusi Likuma par reģistrācijas nodokli 4. pantā vai 5. panta 1. punktā paredzēto transportlīdzekli izmantošanai profesionālām vajadzībām, pēc attiecīga lūguma muitas un nodokļu iestādes var atļaut nomaksāt dienas nodokli, ja darbs, ko tas veic minētajā uzņēmumā vai iestādē, ir viņa pamatnodarbošanās. Lūgumam ir jāpievieno apliecinājums par to, ka ārvalsts uzņēmumā veiktais darbs ir rezidenta pamatnodarbošanās."

24 Attiecībā uz dienas nodokli 1999. gada 28. jūnija apkārtraksta Nr. 102, ko 2001. gadā aizvietoja Ieteikumi attiecībā uz akcīzes nodokli un noteikumiem par muitas un nodokļu dienestu darbības kārtību nodokļu iekasēšanā (*Ligningsvejledning*, skat. 2001. gada 20. septembra apkārtrakstu Nr. 172), 1.4. punktā ir paredzēts:

"Transportlīdzekļus, uz kuriem attiecas dienas nodokli reglamentējošie noteikumi, nedrīkst izmantot privātām vajadzībām, tostarp, lai pārvietotos no dzīvesvietas uz darba vietu, ja vien šī pārvietošanās netiek veikta tieši uzņēmuma interesēs [..]. Savukārt parasto (ikdienas) Dānijā dzīvojošas personas pārvietošanos no dzīvesvietas uz tās darba vietu nevar uzskatīt par tādu, kas notikusi tieši uzņēmuma interesēs."

25 Dānijas administratīvā prakse attiecībā uz ceturksnī vai dienā maksājamo nodokli saskaņā ar Dānijas valdības pausto ir šāda:

— muitas un nodokļu reģionālajai iestādei tiek iesniegts rakstveida lūgums, precizējot, vai tas attiecas uz nodokli, kas maksājams par dienu vai ceturksni;

— šim lūgumam ir pievienots apliecinājums attiecībā uz darbu ārvalstīs, kas precizē darba nosacījumus un tostarp apliecina, ka veiktais darbs ir darba ņēmēja pamatnodarbošanās;

— lūgumu parasti izskata trīs vai četru dienu laikā no tā iesniegšanas brīža;

— atļaujas izsniegšana ir atkarīga no tā, vai transportlīdzeklis tiek izmantots gan darba devēja, gan darba ņēmēja valstī. Gadījumā, ja transportlīdzeklis tiek izmantots vienīgi tajā valstī, kurā darba ņēmējs dzīvo, tā nav uzskatāma par pārrobežu darbību;

— ja lūgums atbilst likumā paredzētajiem nosacījumiem, tostarp attiecībā uz pamatnodarbošanos, atļauju piešķir automātiski vai nu par dienu, vai par ceturksni maksājamam nodoklim;

— tiklīdz atļauja samaksāt nodokli par ceturksni vai dienu ir piešķirta, finanšu un muitas iestādes tās saņēmējam izsniedz attiecīgas uzlīmes;

— tiesiskais regulējums attiecībā uz dienas nodokli paredz konkrēta skaita uzlīmju, uz kurām norādīts transportlīdzekļa reģistrācijas numurs, izsniegšanu. Lai transportlīdzekli varētu izmantot Dānijā, darba devējam vai darba ņēmējam uzlīmē ir jānorāda pārvietošanās datums. Maksājot nodokli par ceturksni, uz atļaujas derīguma laiku tiek izsniegta uzlīme (ilgākais, uz diviem gadiem). Derīguma termiņš ir norādīts uz uzlīmēm par ceturksni. Uz uzlīmēm ir norādīts transportlīdzekļa reģistrācijas numurs. Uzlīmes ir jānovieto aiz priekšējā stikla pamanāmā veidā;

— izsniedzot atļaujas nodokļa samaksai par ceturksni, vietējā reģionālā muitas un nodokļu iestāde nosaka transportlīdzekļa provizorisko vērtību. Šī procedūras fāze ir kopīga visiem transportlīdzekļiem, kas pirmoreiz tiek reģistrēti Dānijā, ieskaitot jaunos transportlīdzekļus, kuriem mazumtirdzniecības cena nav uzrādīta vai noteikta. Tādējādi tā galvenokārt attiecas uz importētiem lietotiem transportlīdzekļiem;

— minētās novērtēšanas veikšanai transportlīdzeklis ir jāuzrāda vietējām muitas un nodokļu iestādēm. Tomēr reāla uzrādīšana parasti nav nepieciešama, jo izplatīta modeļa transportlīdzekļa vērtības novērtēšanu var veikt, pamatojoties uz tā dokumentiem.

Pirmstiesas procedūra

26 Uzskatot, ka sākotnējais režīms neatbilda EK līguma 5. pantam (jaunajā redakcijā — EKL 10. pants), kā arī EK līguma 48. un 59. pantam (jaunajā redakcijā pēc grozījumiem — EKL 39. un 49.pants), Komisija uzsāka tiesvedību sakarā ar valsts pienākumu neizpildi.

27 Pēc tam, kad ar 1997. gada 8. aprīļa vēstuli Komisija nosūtīja Dānijas Karalistei brīdinājuma vēstuli, lūdzot to izteikt savus apsvērumus, Komisija 1998. gada 18. maijā nosūtīja argumentētu atzinumu, aicinot minēto dalībvalsti veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu minētā atzinuma prasības divu mēnešu termiņā.

28 Papildu brīdinājuma vēstulē, kas datēta ar 1999. gada 14. septembri, Komisija atzina, ka arī grozītais režīms nebija saderīgs ar EKL 10., 39. un 49. pantu trīs iemeslu dēļ. Pirmkārt, tādu transportlīdzekļu, kas pieder uzņēmumiem un kas reģistrēti ārvalstīs, izmantošana Dānijā ir atkarīga no speciālas atļaujas izsniegšanas. Otrkārt, minētās atļaujas izsniegšana joprojām ir atkarīga arī no nodokļa samaksas. Treškārt, grozītais režīms nepamatoti tiek attiecināts tikai uz tiem Dānijas rezidentiem, kuru darbs uzņēmumā vai iestādē ir to pamatnodarbošanās.

29 Pēc Dānijas valdības atbildes saņemšanas Komisija 2000. gada 26. septembrī pieņēma papildu argumentētu atzinumu attiecībā uz grozīto režīmu un aicināja Dānijas Karalisti veikt pasākumus, kas vajadzīgi, lai izpildītu minētā atzinuma prasības divu mēnešu termiņā.

30 Uzskatot, ka Dānijas valdības atbilde uz šo argumentēto atzinumu ir neapmierinoša, Komisija nolēma celt šo prasību.

Par prasību

31 Komisija norāda, ka gan sākotnējais režīms, gan grozītais režīms (turpmāk tekstā abi kopā saukti — "Dānijas tiesiskais regulējums") traucē darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, tādējādi pārkāpjot EKL 39. un 10. pantu, un tos nevar pamatot ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem.

Par EKL 39. panta piemērošanas jomu

Lietas dalībnieku argumenti

32 Komisija uzskata, ka attiecīgajam Dānijas tiesiskajam regulējumam ir piemērojams EKL 39. pants, jo profesionālās darbības veikšanu reglamentējošie noteikumi tāpat ietekmē piekļuvi darba tirgum.

33 Dānijas valdība, ko atbalsta Somijas valdība, uz to atbild, ka uz Dānijas tiesisko regulējumu nav attiecināms EKL 39. pants, jo tas nekādi netraucē piekļuvi darba tirgum. Dānijas valdība uzskata, ka šis tiesiskais regulējums attiecas tikai uz darba nosacījumiem. Princips, saskaņā ar kuru darba ņēmējs, kurš dzīvo Dānijā, nevar šajā valstī brīvi pārvietoties uzņēmumam piederošā transportlīdzeklī, kas reģistrēts ārvalstīs, EKL 39. pantā nav paredzēts.

Tiesas vērtējums

34 Līguma noteikumu attiecībā uz personu brīvu pārvietošanos mērķis ir atvieglot Kopienas pilsoņu visu veidu profesionālās darbības veikšanu visā Kopienas teritorijā, un tie aizliedz tādus pasākumus, kuri var radīt mazāk labvēlīgus apstākļus šiem pilsoņiem, kad tie vēlas veikt saimniecisku darbību citas dalībvalsts teritorijā (1995. gada 15. decembra spriedums lietā C-415/93 *Bosman*, *Recueil*, I-4921. lpp., 94. punkts; 2003. gada 2. oktobra spriedums lietā C-232/01 *van Lent*, *Recueil*, I-11525. lpp., 15. punkts, un 2004. gada 29. aprīļa spriedums lietā C-387/01 *Weigel*, *Recueil*, I-4981. lpp., 52. punkts).

35 Noteikumi, kas traucē vai attur kādas dalībvalsts pilsoni atstāt savu izcelsmes valsti, lai īstenotu savas tiesības uz brīvu pārvietošanos, tādējādi ir šīs brīvības ierobežojums, pat ja tie ir piemērojami neatkarīgi no attiecīgo darba ņēmēju pilsonības (iepriekš minētais spriedums lietā *Bosman*, 96. punkts).

36 Tomēr, lai šos noteikumus varētu uzskatīt par šādiem ierobežojumiem, tiem ir jābūt tādiem, no kuriem ir atkarīga darba ņēmēju piekļuve darba tirgum (2000. gada 27. janvāra spriedums lietā C-190/98 *Graf, Recueil*, I-493. lpp., 23. punkts).

37 No kādas darbības veikšanas kārtības var būt atkarīga arī piekļuve šai darbībai. Tādējādi tāds tiesiskais regulējums, kas attiecas uz saimnieciskās darbības veikšanas nosacījumiem, var traucēt brīvu pārvietošanos šīs judikatūras izpratnē.

38 No tā neizriet, ka EKL 39. pants nav uzreiz piemērojams attiecīgajam Dānijas tiesiskajam regulējumam šajā lietā.

Par darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojumu esamību

Lietas dalībnieku argumenti

39 Komisija uzskata, ka gan sākotnējais režīms, gan grozītais režīms ierobežo EKL 39. pantā paredzēto darba ņēmēju pārvietošanās brīvību, jo to rezultātā tiek traucētas darba ņēmēju tiesības meklēt darbu citā dalībvalstī, kā arī darba devēju, kuru galvenā mītne atrodas citā dalībvalstī, brīvība pieņemt darbā Dānijā dzīvojošus darba ņēmējus.

40 Sākotnējais režīms aizliedza Dānijas rezidentiem pārvietoties šajā valstī ar tādiem uzņēmumam piederošiem transportlīdzekļiem, kuri reģistrēti ārvalstīs. Grozītā režīma radītais traucējums bija prasība saņemt iepriekšēju atļauju un samaksāt nodokli, kas līdzvērtīgs visa reģistrācijas nodokļa samaksai pa daļām. Komisija uzskata, ka, ņemot vērā Dānijas tiesisko regulējumu, citās valstīs reģistrēti uzņēmumi varētu atteikties nodarbināt Dānijā dzīvojošus darba ņēmējus.

41 Dānijas valdība norāda, ka Dānijas tiesiskais regulējums nediskriminē pilsonības dēļ. Noteikumi attiecībā uz uzņēmumam piederošajiem transportlīdzekļiem nodrošina vienlīdzību starp visiem Dānijas rezidentiem neatkarīgi no tā, vai viņi ir nodarbināti šajā valstī vai ārvalstīs. Noteikumi attiecībā uz reģistrācijas nodokli vienādi attiecas gan uz Dānijas pilsoņiem vai Dānijā dzīvojošiem un nodarbinātiem ārvalstniekiem, gan uz Dānijas pilsoņiem vai Dānijā dzīvojošiem, bet ārvalstīs nodarbinātiem ārvalstniekiem.

42 Dānijas valdība neizslēdz iespēju, ka gadījumos, kad uzņēmumam piederošais transportlīdzeklis ir viens no darba nosacījumiem, Dānijas noteikumi attiecībā uz reģistrācijas nodokli, tos izskatot atsevišķi, var veicināt to, ka darba devējs pieņem darbā darba ņēmēju no savas valsts, nevis Dānijā dzīvojošu darba ņēmēju. Tomēr tā nepiekrīt tādam izolētam vērtējumam, jo papildu maksājumi ne vienmēr ir šķērslis Dānijā dzīvojoša darba ņēmēja pieņemšanai darbā. Ja uzņēmumam piederošo transportlīdzekli var izmantot privātiem mērķiem, šis transportlīdzeklis ir darba ņēmēja atalgojuma sastāvdaļa. Darba devējs var ņemt vērā ar šādu izmantošanu saistītos papildu maksājumus, nosakot citus nodarbinātības nosacījumus, tostarp algas nosacījumus. Attiecībā uz darba devēju nozīmīgs faktors ir kopējās izmaksas par nākamo darbinieku. Šīs izmaksas papildus darba algai ietver, piemēram, darba devēja veiktās iemaksas sociālajā sistēmā.

43 Somijas valdība uzskata, ka Dānijas nodokļu režīms, kas tiek piemērots uzņēmumam piederošajiem transportlīdzekļiem, kas reģistrēti ārvalstīs un nodoti Dānijas pastāvīgo iedzīvotāju rīcībā, nekavē darba ņēmēju brīvu pārvietošanos EKL 39. panta izpratnē. Transportlīdzeklis, ko darba ņēmēji brīvi izmanto, ir pielīdzināts darba ņēmēja personīgajam transportlīdzeklim. Tas tiek izmantots nevis īslaicīgi, bet gan pastāvīgi.

44 Komisija uz argumentu, kas balstīts uz diskriminācijas neesamību, atbild, ka pastāv acīmredzama diskriminācija starp Dānijā dzīvojošu darba ņēmēju un ārvalstīs dzīvojošu darba ņēmēju attiecībā uz gandrīz identisku tāda uzņēmumam piederoša transportlīdzekļa, kas reģistrēts ārvalstīs, izmantošanu Dānijā. Dānijas tiesiskais regulējums, pēc Komisijas domām, nav saderīgs ar Kopienu tiesībām tiktāl, ciktāl tas attur darba devēju pieņemt darbā Dānijā dzīvojošu darba ņēmēju, lai šajā pašā valstī veiktu profesionālas darbības, izmantojot ārvalstīs reģistrētu uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, lai gan šī paša uzņēmuma darba ņēmēji, kas dzīvo ārvalstīs, šīs darbības var veikt bez jebkādiem apgrūtinājumiem. Tas nenozīmē, ka Dānijas rezidentiem tiek piešķirts izdevīgāks statuss nodokļu ziņā nekā to ārvalstīs dzīvojošajiem kolēģiem. Nebūtu piemēroti salīdzināt Dānijas rezidentu, kas nodarbināts Dānijas uzņēmumā, ar tādu Dānijas rezidentu, kas nodarbināts ārvalsts uzņēmumā.

Tiesas vērtējums

45 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru EKL 39. pants aizliedz ne tikai jebkādu tiešu vai netiešu diskrimināciju pilsonības dēļ, bet arī tādu valsts tiesisko regulējumu pastāvēšanu, kuri, lai arī ir piemērojami neatkarīgi no attiecīgo darba ņēmēju pilsonības, kavē tiem brīvi pārvietoties (iepriekš minētie spriedumi lietā *Graf*, 18. punkts, un lietā *Weigel*, 50. un 51. punkts).

46 Ir acīmredzami, ka sākotnējais režīms tiktāl, ciktāl tas palika spēkā, sakarā ar tajā paredzēto pienākumu reģistrēt Dānijā uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, ko citā dalībvalstī reģistrēts darba devējs nodevis darba ņēmēja rīcībā, var atturēt šo darba devēju pieņemt darbā Dānijā dzīvojošu darba ņēmēju tādam darbam, kas nav tā pamatnodarbošanās, un līdz ar to kavēt Dānijā dzīvojošu darba ņēmēju piekļuvi šādiem darbiem.

47 Attiecībā uz Dānijā dzīvojošiem darba ņēmējiem, kas vēlas veikt savu pamatdarbību citā dalībvalstī reģistrētā uzņēmumā, grozītais režīms tāpat kavē šo darba ņēmēju brīvu pārvietošanos tiktāl, ciktāl tas paredz papildu izdevumus nodokļa par pagaidu reģistrāciju veidā.

48 Tā kā citā dalībvalstī reģistrētajam uzņēmumam radušies izdevumi netiek kompensēti, tas atturēsies pieņemt darbā Dānijā dzīvojošu darba ņēmēju, ar kuru saistītie izdevumi būs augstāki nekā izdevumi, kas saistīti ar darba ņēmēju, kurš nedzīvo šajā valstī.

49 Saprotams, kā to norāda Dānijas valdība, darba devējs varētu mēģināt pielāgot Dānijā dzīvojoša darba ņēmēja algu, lai kompensētu attiecīgās papildu izmaksas. Citiem vārdiem sakot, darba devējs varētu mēģināt samaksāt šim darba ņēmējam zemāku algu par to, kas tiek maksāta darba ņēmējam, kurš veic to pašu darbu, bet kurš dzīvo citā dalībvalstī.

50 Tomēr Dānijā dzīvojošs darba ņēmējs līdz ar to varētu atturēties meklēt darbu citā dalībvalstī, ja tam ir jārēķinās ar to, ka viņš saņems mazāku algu nekā līdzīgs darba ņēmējs, kas dzīvo šajā citā dalībvalstī. Kā Tiesa ir atzinusi 1988. gada 6. jūlija spriedumā lietā 127/86 *Ledoux* (*Recueil*, 3741. lpp.), tas, ka darba ņēmējs ir nostādīts

neizdevīgākā stāvoklī attiecībā uz darba nosacījumiem, salīdzinot ar tā kolēģiem, kas dzīvo to darba devēja valstī, tieši ietekmē tā tiesību uz brīvu pārvietošanos Kopienas ietvaros īstenošanu.

51 Somijas valdības arguments, saskaņā ar kuru ārvalstīs reģistrētu uzņēmumam piederošu dažādai lietošanai paredzēto transportlīdzekļu, kas nodoti Dānijas pastāvīgo iedzīvotāju rīcībā, gadījumā darba ņēmēju brīva pārvietošanās nav traucēta, jo šāds transportlīdzeklis ir pielīdzināts darba ņēmēja personīgajam transportlīdzeklim, balstās uz kļūdainu pieņēmumu. Dānijā dzīvojošs darba ņēmējs, kurš var izmantot uzņēmuma transportlīdzekli ne tikai profesionāliem, bet arī privātiem mērķiem, nevar to izmantot tikpat brīvi, kā viņš varētu izmantot savu privāto transportlīdzekli, kura izmantošanu neierobežo prasības, kas izriet no veicamajiem profesionālajiem uzdevumiem.

52 Līdz ar to ir jāatzīst, ka Dānijas tiesiskais regulējums gan tā sākotnējā redakcijā, gan grozītajā redakcijā ir darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojums.

53 Šādus pasākumus var pieļaut tikai kā izņēmuma rakstura pasākumus, kas tieši paredzēti EKL 39. panta 3. punktā, vai tad, ja tiem ir leģitīms mērķis, kas ir saderīgs ar Līgumu, un ja tie ir pamatoti ar primāriem vispārējo interešu apsvērumiem. Līdzīgā gadījumā tomēr vēl ir vajadzīgs, lai to piemērošana būtu atbilstoša paredzētā mērķa sasniegšanai un nepārsniegtu to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai (skat. it īpaši iepriekš minēto spriedumu lietā *Bosman*, 104. punkts, un 2003. gada 30. septembra spriedumu lietā C-224/01 *Köbler*, *Recueil*, I-10239. lpp., 77. punkts).

Par darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojuma pamatojumu

Lietas dalībnieku argumenti

54 Dānijas valdība, ko atbalsta Somijas valdība, norāda, ka Dānijas tiesiskais regulējums ir likumīgs un saderīgs ar Kopienu tiesībām un reģistrācijas pienākums izriet no kompetences nodokļu jautājumos īstenošanas. Tādējādi ir likumīgi veikt pasākumus, lai nodrošinātu reģistrācijas nodokļa iekasēšanu, ar nosacījumu, ka šie pasākumi nepārsniedz to, kas ir nepieciešams šī mērķa sasniegšanai.

55 Dānijas valdība norāda, ka gan sākotnējā režīma, gan grozītā režīma iespējamo ierobežojošo efektu pamato nepieciešamība nodrošināt Dānijas rezidentu neizvairīšanos no reģistrācijas nodokļa samaksas. Ja šādu noteikumu nebūtu, Dānijas iedzīvotāji varētu izvairīties no nodokļa nomaksas, izveidojot sabiedrības vai filiāles citā dalībvalstī, ar kuru starpniecību tie varētu iegādāties un izmantot Dānijā šajā citā dalībvalstī reģistrētus transportlīdzekļus.

56 Saistībā ar grozīto režīmu Dānijas valdība uzskata, ka prasību saņemt iepriekšēju atļauju, lai varētu samaksāt nodokli par dienu vai ceturksni, pamato nepieciešamība *a priori* izvērtēt visus Dānijas tiesiskā regulējuma piemērošanas nosacījumus, kā arī nepieciešamība to pierādīt *a posteriori*. Atļaujas iegūšanas procedūra ir salīdzinoši vienkārša, jo atļauja tiek automātiski piešķirta jebkuram pieprasītājam, kurš atbilst paredzētajiem nosacījumiem.

57 Attiecībā uz grozītajā režīmā paredzēto pienākumu nomaksāt nodokli par dienu vai ceturksni Dānijas valdība norāda, ka 2002. gada 21. marta spriedumā lietā C-451/99 *Cura Anlagen* (*Recueil*, I-3193. lpp.) Tiesa ir atzinusi, ka tāds patēriņa nodoklis, kas ir proporcionāls transportlīdzekļa reģistrācijas ilgumam tajā valstī, kurā tas tiek lietots, ir samērīgs. Dānijas valdība arī piebilst, ka Tiesas vērtējumu, secinot, ka attiecīgais nodoklis šajā lietā bijis nelikumīgs, it īpaši pamatoja tas, ka nodokļa apmērs nebija samērīgs ar šīs reģistrācijas ilgumu. Dānijas valdība no tā secina, ka tās tiesiskais regulējums saistībā ar reģistrācijas nodokli, kas ir piemērojams citā dalībvalstī reģistrētiem transportlīdzekļiem, ir saderīgs ar Līguma noteikumiem attiecībā uz darba ņēmēju brīvu pārvietošanos.

58 Dānijas valdība norāda, ka "pamatnodarbošanās" nosacījums, kam jābūt izpildītam, lai varētu piemērot grozīto režīmu, ir samērīgs. "Pamatnodarbošanās" pastāv tad, kad Dānijas iedzīvotājs kādā ārvalsts uzņēmumā ir nodarbināts uz pilnu darba laiku vai šī darba ietvaros saņem vismaz pusi no saviem ienākumiem.

59 Šī nosacījuma mērķis ir nodrošināt, lai darba ņēmējs, kurš lieto uzņēmuma automašīnu, patiešām strādātu pie tā darba devēja, kurš viņa rīcībā ir nodevis transportlīdzekli; ar formālām darba attiecībām vien nepietiek. Šis nosacījums ir objektīvs un viegli pārbaudāms. Dānijas valdība piebilst — gadījumā, ja grozītais režīms attiektos uz visiem Dānijas iedzīvotājiem, kas citā dalībvalstī ir nodarbināti uz daļēju vai pilnu darba laiku, būtu daudz grūtāk izvairīties no ļaunprātīgas režīma izmantošanas. Dānijas valdība uzskata, ka tādā gadījumā policijas dienestiem vajadzētu kontrolēt visus ārvalstīs reģistrētos transportlīdzekļus, kas pārvietojas Dānijā un kurus vada šīs valsts iedzīvotājs, lai pārbaudītu, vai šie autovadītāji vai nu uz pilnu darba laiku vai nepilnu darba laiku patiešām veic savu profesionālo darbību citā dalībvalstī, kas nebūtu atbilstoša metode.

60 Komisija apstrīd jebkāda pamatojuma esamību. Komisija nepiekrīt, ka Dānijas reģistrācijas nodoklis ir likumīgs. Tā uzskata, ka Dānijas tiesiskais regulējums nav piemērots, lai īstenotu mērķi efektīvi kontrolēt, vai transportlīdzeklis tiek izmantots likumīgi.

61 Pēc Komisijas domām, aizliegums izmantot uzņēmumam piederošo ārvalstīs reģistrēto transportlīdzekli, neņemot vērā, vai tā ir pagaidu ievešana vai arī transportlīdzeklis tiks izmantots gan Dānijā, gan valstī, kurā tas ir likumīgi reģistrēts, un vai transportlīdzeklis tiek regulāri pārvietots uz reģistrācijas valsti, nav nedz piemērots, nedz samērīgs attiecībā uz ceļu satiksmes drošību. Grozītā režīma ieviestais vispārējais pienākums saņemt iepriekšēju atļauju nodokļa nomaksai par dienu vai ceturksni maksājama nodokļa veidā nav samērīgs. Šādus pasākumus nevar pamatot ar vēlmi cīnīties pret izvairīšanos no nodokļu maksāšanas.

62 Attiecībā uz iepriekšējo administratīvo procedūru Komisija nepiekrīt tam, ka tā ir vienkārša.

Tiesas vērtējums

— Par sākotnējo režīmu

63 Attiecībā uz prasījumu pirmajā ievilkumā minēto sākotnējo režīmu Komisija iebilst pret to, ka Dānijas Karalistes tiesību akti un administratīvā prakse neļauj Dānijā dzīvojošiem darba ņēmējiem, kas blakus esošajā dalībvalstī veic tādu darbu, kas nav to pamatnodarbošanās, profesionāliem un privātiem mērķiem izmantot uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, kas reģistrēts šajā blakus esošajā dalībvalstī, kurā ir reģistrēts to darba devēja uzņēmums.

64 Šajā sakarā ir jāatgādina, ka saskaņā ar EKL 39. pantu par "darba ņēmēju" ir uzskatāma persona, kas noteiktu laikposmu cita labā vai šīs citas personas vadībā sniedz pakalpojumus, saņemot par to atalgojumu. Tiesības uz brīvu darba ņēmēju pārvietošanos ir visām personām, kas veic faktisku un reālu darbu, izņemot tādu darbu, kas ir tiktāl ierobežots, ka tas ir maznozīmīgs un tam ir papildu darba raksturs (šajā sakarā skat. 1986. gada 3. jūlija spriedumu lietā 66/85 *Lawrie-Blum*, *Recueil*, 2121. lpp., 16. un 17. punkts, un 2004. gada 23. marta spriedumu lietā C-138/02 *Collins*, *Recueil*, I-2703. lpp., 26. punkts).

65 Lai pamatotu sākotnējā režīma piemērošanu tiem darba ņēmējiem, kuru darbs citā dalībvalstī reģistrētajā uzņēmumā nav to pamatnodarbošanās, Dānijas valdība norāda uz ļaunprātīgas izmantošanas novēršanu.

66 No judikatūras, it īpaši no 1999. gada 9. marta sprieduma lietā C-212/97 *Centros* (*Recueil*, I-1459. lpp., 24. punkts), izriet, ka dalībvalstij ir tiesības veikt pasākumus, lai novērstu atsevišķu pilsoņu centienus, izmantojot ar Līgumu nodibinātās tiesības, apiet valsts tiesību aktus vai lai atturētu pilsoņus ļaunprātīgi vai negodīgi savā labā izmantot Kopienu tiesību normas.

67 Tomēr vispārēja ļaunprātības prezumpcija nevar balstīties uz to, ka Dānijā dzīvojošs darba ņēmējs, kurš izmanto citā dalībvalstī reģistrēta darba devēja uzņēmumam piederošo transportlīdzekli, šajā dalībvalstī veic darbu, kas nav viņa pamatnodarbošanās.

68 Jau no paša sākuma liedzot šiem darba ņēmējiem grozītā režīma piedāvāto iespēju bez Dānijas reģistrācijas numura saņemšanas izmantot Dānijā uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, kas reģistrēts citā dalībvalstī, tiek pārsniegts tas, kas nepieciešams, lai izvairītos no ļaunprātības.

69 Tādējādi Komisijas prasība attiecībā uz sākotnējo režīmu ir pamatota.

— Par grozīto režīmu

70 Attiecībā uz otrajā prasījumu ievilkumā paredzēto grozīto režīmu Komisija iebilst pret to, ka Dānijā dzīvojošajam darba ņēmējam piešķirtā atļauja izmantot citā dalībvalstī reģistrētu transportlīdzekli ir atkarīga, pirmkārt, no nosacījuma, ka ieņemamais darbs šajā citā dalībvalstī reģistrētajā uzņēmumā ir darba ņēmēja pamatnodarbošanās — kas ir jau iepriekš aplūkota problēma — un, otrkārt — no nodokļa samaksas.

71 Prasība par iepriekšējas atļaujas saņemšanu šī nodokļa samaksai par dienu vai ceturksni maksājama nodokļa veidā neietilpst Komisijas prasījumos. Tādējādi šajā sakarā izvirzītie iebildumi nav jāizskata.

72 Turklāt ir jānorāda, ka šī lieta neattiecas uz vienkāršu nodokli par reģistrāciju, bet gan uz tā piemērošanu transportlīdzekļiem, kurus to īpašnieks, kas reģistrēts citā dalībvalstī, ir reģistrējis šajā citā dalībvalstī.

73 1990. gada 11. decembra spriedumā lietā C-47/88 Komisija/Dānija (*Recueil*, I-4509. lpp.) un 2003. gada 17. jūnija spriedumā lietā C-383/01 *De Danske Bilimportører* (*Recueil*, I-6065. lpp., 43. punkts) Tiesa ir atzinusi, ka tāds nodoklis kā Dānijas nodoklis par jaunu automašīnu reģistrāciju nav pretrunā ar EKL 28. un 90. pantu. Tomēr tas neizslēdz iespēju, ka nodoklis par pagaidu reģistrāciju ierobežo darba ņēmēju brīvu pārvietošanos, tādējādi pārkāpjot EKL 39. pantu.

74 Ievērojot noteiktus izņēmumus, kas šajā lietā nepastāv, automašīnu aplikšana ar nodokli nav tikusi saskaņota [Kopienu līmenī]. Dalībvalstis tādējādi ir tiesīgas īstenot to finanšu kompetenci šajā jomā ar nosacījumu, ka tas tiek veikts, ievērojot Kopienu tiesības (iepriekš minētais spriedums lietā *Cura Anlagen*, 40. punkts).

75 Lai noteiktu, cik lielu rīcības brīvību prasīt reģistrācijas nodokļa samaksu Dānijas Karalistei paredz EKL 39. pants, ir jāatgādina, ka lieta, kuras rezultātā tika pieņemts iepriekš minētais spriedums lietā *Cura Anlagen*, attiecās tikai uz situāciju, kas izrietēja no līzinga līguma, kurš uz trīs gadiem bija noslēgts starp Austrijā reģistrētu uzņēmumu un citā dalībvalstī reģistrētu uzņēmumu, un kurš attiecās uz transportlīdzekli, kuru galvenokārt bija paredzēts izmantot Austrijā. Minētā sprieduma 35. punktā Tiesa uzsvēra, ka tādējādi runa nav par vienkāršiem nomas līgumiem, kas noslēgti uz īslaicīgiem laika periodiem, kā, piemēram, aizvietošanai paredzēta transportlīdzekļa nomu no citā dalībvalstī reģistrēta uzņēmuma.

76 Gadījumā, kad uzņēmumam piederošo transportlīdzekli ir paredzēts pastāvīgi izmantot galvenokārt Dānijā vai kad tas faktiski tiek tādējādi izmantots, situācija ir līdzvērtīga tai situācijai, kas bija pamatā iepriekš minētajam spriedumam lietā *Cura Anlagen*.

77 Pastāvot šādiem apstākļiem, Dānijas Karaliste ir tiesīga piemērot reģistrācijas nodokli tādam transportlīdzeklim, kuru citā dalībvalstī reģistrēts uzņēmums nodevis šajā valstī dzīvojoša darba ņēmēja rīcībā.

78 Šajā situācijā vienlīdzīga attieksme pret tādu uzņēmumam piederošas automašīnas izmantošanu, ko veic attiecīgie darba ņēmēji un citi Dānijas iedzīvotāji, attiecībā uz šāda nodokļa piemērošanu ir likumīga, un ar to pietiek, lai pamatotu darba ņēmēju brīvas pārvietošanās ierobežojumu.

79 Savukārt, ja šī sprieduma 76. punktā minētie nosacījumi nav izpildīti, citā dalībvalstī reģistrēta uzņēmumam piederoša transportlīdzekļa saistība ar Dāniju ir mazāka, un attiecīgajam ierobežojumam tādējādi ir nepieciešams cits pamatojums.

80 Šajā sakarā ir jāuzsver, ka nodokli par pagaidu reģistrāciju nevar pamatot, balstoties uz to, ka tā mērķis ir novērst nodokļu ieņēmumu samazināšanos. No pastāvīgās judikatūras izriet, ka nodokļu ieņēmumu samazināšanās nav uzskatāma par primāru vispārējo interešu apsvērumu, uz kuru varētu atsaukties, lai pamatotu pasākumu, kas principā ir pretējs kādai no pamatbrīvībām (2004. gada 7. septembra spriedums lietā C-319/02 *Manninen*, Krājums, I-7477. lpp., 49. punkts).

81 Tiktāl, ciktāl Dānijas Karalistes valdība uzskata, ka nodokļa režīmu saistībā ar pagaidu reģistrāciju pamato vēlme izvairīties no nodokļu ieņēmumu samazināšanās, izmantojot citā dalībvalstī reģistrētu uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, ir jāatzīst, ka vispārējā prezumpcija par izvairīšanos no nodokļu maksāšanas vai nodokļu krāpniecību nevar balstīties uz to, ka citā dalībvalstī, nevis Dānijā reģistrēts darba devējs nodod uzņēmumam piederošu transportlīdzekli Dānijā dzīvojošam darba ņēmējam profesionāliem mērķiem, pat — profesionāliem un privātiem mērķiem. Šī prezumpcija tādējādi nevar pamatot arī tādu nodokli, kurš ierobežo vienas no Līgumā paredzētajām pamatbrīvībām īstenošanu.

82 Līdz ar to Komisijas prasība attiecībā uz grozīto režīmu ir daļēji pamatota.

83 Šis secinājums attiecas ne tikai uz uzņēmumam piederoša transportlīdzekļa izmantošanu profesionāliem mērķiem, bet arī uz tā izmantošanu privātiem mērķiem, kam ir papildu raksturs attiecībā pret profesionālo izmantošanu (šajā sakarā skat. iepriekš minēto spriedumu lietā *Ledoux*, 18. punkts).

Par EKL 10. pantu

84 Nav pamata atzīt, ka nav izpildīti EKL 10. pantā paredzētie vispārējie pienākumi, kas atšķirtos no iepriekš konstatētās pienākumu neizpildes attiecībā uz konkrētākiem Kopienu pienākumiem, kas Dānijas Karalistei bija jāizpilda saskaņā ar EKL 39. pantu.

85 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāatzīst, ka Dānijas Karaliste tiktāl, ciktāl:

— tās tiesību akti un administratīvā prakse neļauj darba ņēmējiem, kas dzīvo Dānijā un kas citā dalībvalstī veic tādu darbu, kurš nav viņu pamatnodarbošanās, profesionāliem un privātiem mērķiem izmantot uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, kas ir reģistrēts šajā citā dalībvalstī, kurā ir dibināts to darba devēja uzņēmums, un

— tās tiesību akti un administratīvā prakse ļauj darba ņēmējiem, kas dzīvo Dānijā un ir nodarbināti citā dalībvalstī, vai nu profesionāliem vai profesionāliem un privātiem mērķiem izmantot uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, kas ir reģistrēts šajā citā dalībvalstī, kurā ir viņu darba devēja juridiskā adrese vai galvenā atrašanās vieta, un ko nav nedz paredzēts galvenokārt pastāvīgi izmantot Dānijā, nedz tas arī tiek šādi izmantots, tikai tad, ja darbs, ko viņi veic pie šī darba devēja, ir viņu pamatnodarbošanās un šajā sakarā ir samaksāts nodoklis,

nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 39. pants; un prasība pārējā daļā jānoraida.

Par tiesāšanās izdevumiem

86 Atbilstoši Reglamenta 69. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums nav labvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tomēr saskaņā ar Reglamenta 69. panta 3. punkta pirmo daļu, ja abiem lietas dalībniekiem spiedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, Tiesa var nolemt, ka lietas dalībnieki sedz savus tiesāšanās izdevumus paši. Tā kā Komisijai un Dānijas Karalistei spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, tās sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Atbilstoši Reglamenta 69. panta 4. punkta pirmajai daļai Somijas Republika, kas iestājusies lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) Dānijas Karaliste tiktāl, ciktāl:

— **tās tiesību akti un administratīvā prakse neļauj darba ņēmējiem, kas dzīvo Dānijā un kas citā dalībvalstī veic tādu darbu, kurš nav viņu pamatnodarbošanās, profesionāliem un privātiem mērķiem izmantot uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, kas reģistrēts šajā citā dalībvalstī, kurā ir dibināts to darba devēja uzņēmums, un**

— **tās tiesību akti un administratīvā prakse ļauj darba ņēmējiem, kas dzīvo Dānijā un ir nodarbināti citā dalībvalstī, vai nu profesionāliem vai**

profesionāliem un privātiem mērķiem izmantot uzņēmumam piederošu transportlīdzekli, kas ir reģistrēts šajā citā dalībvalstī, kurā ir viņu darba devēja juridiskā adrese vai galvenā atrašanās vieta, un ko nav nedz paredzēts galvenokārt pastāvīgi izmantot Dānijā, nedz arī tas tiek šādi izmantots, tikai tad, ja darbs, ko viņi veic pie šī darba devēja, ir viņu pamatnodarbošanās un šajā sakarā ir samaksāts nodoklis,

nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 39. pants;

2) **prasību pārējā daļā noraidīt;**

3) **katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats;**

4) **Somijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pati.**

[Paraksti]